

mehhe kajas, pallus nekrut perremees, ommale 100 rubla sata, üteldes: „Temmal olla kaup walmis, ja sada selle rahha eest teist omma asjemele osta. Perremees lubbas ka nenda polest suust ja tahtis koddõ järrele wadata. Sedda leif fulis ka kaupmees peält ja nenda läksid nemmad ärra.

Bari päwa pärrast tõi nekrut firja, mis perremees olli piddand firjutama, kus ta pallus, et kaupmees nenda hea olleks ja need 100 rubla selle nekrudile, temma peäle, annaks, sest temma ommal ei olle enne aega, kui 2 nädalä pärrast tulla ja rahha saatminne olla firri luggu. Kaupmees lugges firja läbbi ja küsis, kas perremees piddi firjutada moistma? mis peale nekrut kostis, et ta firjutada ei moista; agga muidogi olla temma laisknud moisa opmanni firja tehha.

Et se tallomees nüüd rikkas ja tutaw mees olli ja kaupmees isse peält olli kuulnud, kuida sullane sellepärrast pallunud, andis need 100 rubla, ja nendega läks nekrut ärra.

Bari päwa pärrast tulli perremees liina ja läks kaupmehhe jure; agga kaupmees panni

immeks, et ta ni ruttu jälle olli liina tulnud, sest firjas seisis jo, et ta enne 2 nädalä ei woinud tulla. „Kuidas nenda?“ küsis perremees. Kaupmees ütles: „Nende 100 rubla pärrast, mis ma sinno firja peäle, sinno endise sullase, selle nekrudile andsin?“ „Mis sadda rubla ja firja?“ küsis perremees, „ma ei tea sest keddagi!“

Kui nemmad leif ollid läbbiräkinud ja kaupmees firja ette luggenud, said mõllemad arro, et nekrut selmi teinud, läksid kohhe nekruti taggaotšima, kedda nemmad ka leidšid; agga rahha olli jubba teise kätte antud. Wimalaks, jure kohto käimisega, said weel 50 rubla kätte; agga 50 rubla on praego weel samata, mis kaupmehhe kahjuks jäi. Sest perremees ütles: „Kuida woisite teie ühte woõrast firja uskuda ja selle peäle rahha anda? Misuggusi firjo woite teie iggapäaw waljo sada, kui teie tahhate agga ni head olla ja rahha anda. Minna ei moi sedda ommaks kahjuks wõtta, sest teie trāda olli se, et minna firjutada ei moista!“ Ja nenda jäi nekrut nekrudiks ja kaupmees ommast 50 rublast — ilma!